

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

Ελευθερία Τρουλλινού

Επιβλέπων Καθηγητής: Παπαποστόλου Απόστολος

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ/ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η κάτωθι υπογεγραμμένη Τρουλλινού Ελευθερία του Γεωργίου, με αριθμό μητρώου 16097 φοιτήτρια του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού του Τμήματος Γραφιστικής και οπτικής Επικοινωνίας δηλώνω υπεύθυνα ότι:

«Είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής/διπλωματικής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην εργασία. Επίσης, οι όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε ακριβώς είτε παραφρασμένες, αναφέρονται στο σύνολό τους, με πλήρη αναφορά στους συγγραφείς, τον εκδοτικό οίκο ή το περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων και των πηγών που ενδεχομένως χρησιμοποιήθηκαν από το διαδίκτυο. Επίσης, βεβαιώνω ότι αυτή η εργασία έχει συγγραφεί από μένα αποκλειστικά και αποτελεί προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας τόσο δικής μου, όσο και του Ιδρύματος.

Παράβαση της ανωτέρω ακαδημαϊκής μου ευθύνης αποτελεί ουσιώδη λόγο για την ανάκληση του πτυχίου μου».

Η Δηλούσα
Τρουλλινού Ελευθερία

Επιβλέπων Καθηγητής
Παπαποστόλου Απόστολος

Εξεταστική Επιτροπή
Δεβετζή Ιωάννα **Δελφίνο Ιωάννα**

Antoine de Saint-Exupery

Ο Μικρός Πρίγκιπας

Μετάφραση από τα Γαλλικά
Ηρακλής Λαμπαδαρίου

Antoine de Saint-Exupéry

Ο Μικρός Πρίγκιπας

Μετάφραση από τα Γαλλικά
Ηρακλής Λαμπαδαρίου

Αληθινές Ιστορίες

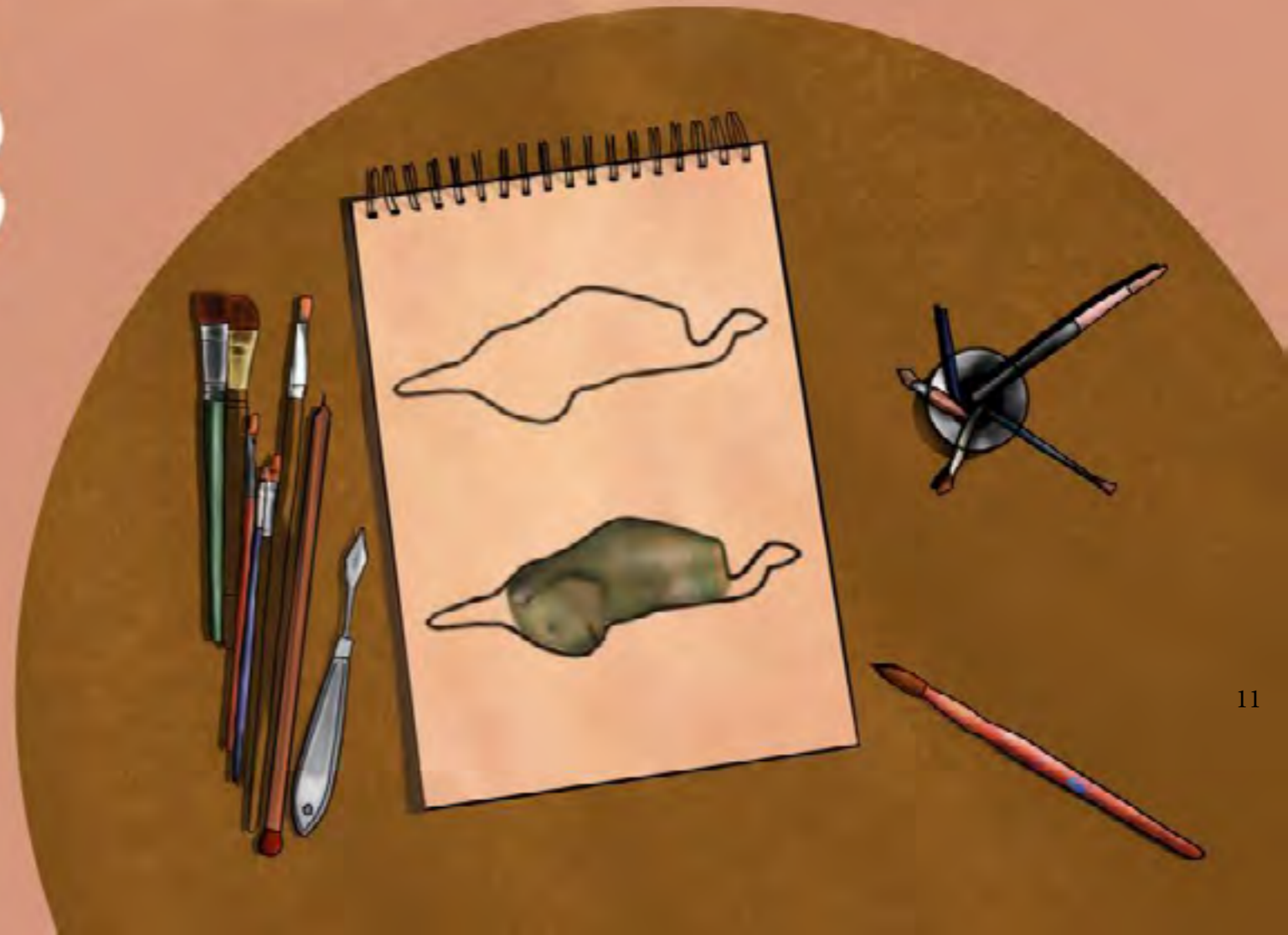

Κάποτε, όταν ήμουν έξι χρονών, είδα σ' ένα βιβλίο για τα παρθένα δάση, που ο τίτλος του ήταν «Αληθινές Ιστορίες», μια υπέροχη ζωγραφιά. Έδειχνε έναν βόα να καταπίνει ένα αγρίμι. Το βιβλίο έλεγε: «Οι βόες καταπίνουν τη λεία τους ολόκληρη, χωρίς να τη μασήσουν. Έπειτα δεν μπορούν πια να κουνηθούν και κοιμούνται έξι μήνες, όσο για να χωνέψουν».

Κάθισα λοιπόν και σκέφτηκα τις περιπέτειες της ζούγκλας κι ύστερα κατάφερα να χαράξω κι εγώ, μ' ένα χρωματιστό μολύβι, το πρώτο μου σχέδιο. Έδειξα το αριστούργημά μου στους μεγάλους και τους ρώτησα αν το σχέδιό μου τους τρόμαζε. Μου απάντησαν: «Γιατί να μας τρομάζει μια χελώνα;». Το σχέδιό μου δεν έδειχνε μία χελώνα. Έδειχνε έναν βόα που χώνευε ένα αγρίμι. Σχεδίασα λοιπόν το εσωτερικό ενός βόα, ώστε να μπορέσουν οι μεγάλοι να καταλάβουν. Χρειάζονται πάντα εξηγήσεις. Οι μεγάλοι με συμβούλεψαν να παρατήσω τα σχέδια με τους βόες, είτε από μέσα είτε απέξω, και ν' ασχοληθώ καλύτερα με τη γεωγραφία, την ιστορία, την αριθμητική και τη γραμματική. Έτσι λοιπόν, στα έξι μου, εγκατέλειψα μια υπέροχη σταδιοδρομία ζωγράφου. Με αποθάρρυνε η αποτυχία του σχεδίου μου. Οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ τίποτα από μόνοι τους, και είναι κουραστικό για τα παιδιά να τους εξηγούν ξανά και ξανά.

Αναγκάστηκα λοιπόν να διαλέξω άλλο επάγγελμα κι έμαθα να οδηγώ αεροπλάνα. Πέταξα λίγο πολύ σ' όλο τον κόσμο. Κι είναι αλήθεια πως η γεωγραφία μου χρησίμεψε πολύ. Μπορούσα να ξεχωρίσω, με την πρώτη ματιά, την Κίνα από την Αριζόνα. Είναι πολύ χρήσιμο, αν τύχει και χαθείς μέσα στη νύχτα. Έτσι, έκανα στη ζωή μου ένα σωρό επαφές μ' ένα σωρό σοβαρούς ανθρώπους. Έζησα πολύ με τους μεγάλους. Τους είδα από πολύ κοντά. Κι αυτό δεν καλυτέρευε και πολύ τη γνώμη μου γι' αυτούς. Όταν συναντούσα κάποιον που μου φαινόταν κάπως πιο καθαρό μυαλό, έκανα πάνω του το πείραμα με το σχέδιο, που το κρατούσα πάντα φυλαγμένο. Ήθελα να καταλάβω αν είχε στ' αλήθεια κατανόηση. Μα πάντα μου απαντούσε: «Είναι μια χελώνα».

Πολιτική.

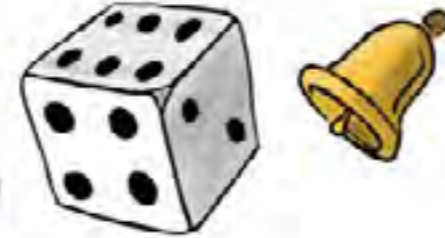
Μπριτζ.

Γκολφ

Τότε λοιπόν κι εγώ δεν του μιλούσα ούτε για βόες, ούτε για παρθένα δάση, ούτε γι' αστέρια. Στεκόμουν στο επίπεδό του. Του μιλούσα για μπριτζ, για γκολφ, για πολιτική και γραβάτες. Κι ο μεγάλος χαιρόταν που γνώριζε έναν τόσο λογικό άνθρωπο.

Έτσι, έζησα μόνος, χωρίς κανέναν που να μπορώ να του μιλάω αληθινά, μέχρι που έπαθα μια βλάβη στη Σαχάρα πριν από έξι χρόνια. Κάτι είχε σπάσει μέσα στον κινητήρα μου.

Κι όπως δεν είχα μαζί μου ούτε μηχανικό ούτε επιβάτες, ετοιμαζόμουν να δοκιμάσω μόνος μου μια δύσκολη επισκευή. Ήταν για μένα ζήτημα ζωής και θανάτου. Είχα νερό το πολύ για οχτώ μέρες. Το πρώτο βράδυ λοιπόν αποκοιμήθηκα πάνω στην άμμο, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Πιο απομονωμένος κι από ναυαγό πάνω σε σχεδία στη μέση του Ωκεανού. Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξή μου τα ξημερώματα, όταν με ξύπνησε μια περίεργη φωνούλα λέγοντας:

— Σας παρακαλώ... ζωγράφισέ μου ένα αρνί.

— Ε!

— Ζωγράφισέ μου ένα αρνί...

Πετάχτηκα πάνω σαν να με είχε χτυπήσει αστροπελέκι. Έτριψα καλά τα μάτια μου. Κοίταξα καλά καλά. Κι είδα έναν πολύ περίεργο μικρούλη που με κοιτούσε σοβαρά. Να το πιο πετυχημένο πορτρέτο του που μπόρεσα αργότερα να κάνω. Το σχέδιό μου, βέβαια, είναι πολύ λιγότερο γοητευτικό απ' το μοντέλο. Δε φταίω εγώ. Οι μεγάλοι με αποθάρρυναν στη ζωγραφική μου σταδιοδρομία στα έξι μου, και δεν έμαθα να ζωγραφίζω τίποτα άλλο εκτός από βόες απέξω κι από μέσα. Κοίταξα λοιπόν αυτή την οπτασία με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη. Μην ξεχνάτε πως βρισκόμουν χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Κι όμως ο μικρούλης μου δε φαινόταν να έχει χαθεί. Ούτε πεθαμένος απ' την κούραση φαινόταν, ούτε πεθαμένος απ' την πείνα, ούτε πεθαμένος απ' τη δίψα, ούτε πεθαμένος απ' τον φόβο. Δεν έμοιαζε σε τίποτα με παιδί που χάθηκε στη μέση της ερήμου, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Όταν κατάφερα επιτέλους να μιλήσω, του είπα:

- Μα τι γυρεύεις εδώ; Τότε μου επανέλαβε ήσυχα, σαν να 'ταν κάτι πολύ σοβαρό:
- Σας παρακαλώ... ζωγράφισέ μου ένα αρνί...

Όταν το μυστήριο παραείναι εντυπωσιακό, δεν τολμάς να μην υπακούσεις. Όσο παράλογο κι αν μου φαινόταν, χίλια μίλια μακριά απ' όλες τις κατοικημένες περιοχές και κινδυνεύοντας θανάσιμα, έβγαλα από την τσέπη μου ένα χαρτί κι ένα στίλο. Τότε θυμήθηκα πως είχα μελετήσει προπαντός γεωγραφία, ιστορία, αριθμητική και γραμματική, κι είπα στον μικρούλη (κάπως κακόκεφα) πως δεν ήξερα να ζωγραφίζω. Μου απάντησε:

— Δεν πειράζει. Ζωγράφισέ μου ένα αρνί. Καθώς δεν είχα ποτέ μου ζωγραφίσει αρνί, ξανάκανα γι' αυτόν ένα από τα δύο μοναδικά σχέδια που ήμουν ικανός να ζωγραφίσω. Το σχέδιο του βόα απέξω. Κι άκουσα κατάπληκτος τον μικρούλη να μου απαντάει:
— Όχι, όχι. Δε θέλω ένα αγρίμι μέσα σ' έναν βόα. Ένας βόας είναι πολύ επικίνδυνος κι το αγρίμι πιάνει πολύ χώρο. Το μέρος όπου μένω εγώ είναι πολύ μικρό. Μου χρειάζεται ένα αρνί. Ζωγράφισέ μου ένα αρνί.

Τότε λοιπόν κι εγώ ζωγράφισα. Εκείνος κοίταξε προσεχτικά κι έπειτα:

— Όχι. Αυτό είναι κιόλας πολύ άρρωστο. Κάνε ένα άλλο.

Ζωγράφισα. Ο φίλος μου χαμογέλασε ευγενικά, με επιείκεια.

— Το βλέπεις και μόνος σου... δεν είναι αρνί, είναι κριάρι. Έχει κέρατα...

Ξανάκανα λοιπόν και πάλι το σχέδιό μου. Όμως απορρίφτηκε, όπως και τα προηγούμενα.

— Τούτο είναι πολύ γέρικο. Θέλω ένα αρνί που να ζήσει πολλά χρόνια.

Χάνοντας λοιπόν την υπομονή μου, καθώς βιαζόμουν ν' αρχίσω το λύσιμο του κινητήρα μου, ζωγράφισα στα γρήγορα αυτό το σχέδιο. Κι είπα απότομα:

— Αυτό είναι το κασόνι. Το αρνί που θέλεις είναι μέσα.

Μα με μεγάλη μου έκπληξη είδα να φωτίζεται το πρόσωπο του νεαρού κριτή μου:

— Έτσι το ήθελα ακριβώς. Λες να χρειάζεται πολύ χορτάρι αυτό το αρνί;

— Γιατί;

— Γιατί ο τόπος μου είναι πολύ μικρός...

— Θα του φτάσει σίγουρα. Σου έδωσα ένα μικρούτσικο αρνί.

Έγειρε το κεφάλι και κοίταξε το σχέδιο:

— Δεν είναι και τόσο μικρό... Για δεξ!

Αποκοιμήθηκε... Έτσι γνωρίστηκα με τον μικρό πρίγκιπα.

Χρειάστηκε καιρός για να καταλάβω από πού ερχόταν. Ο μικρός πρίγκιπας μου έκανε ένα σωρό ερωτήσεις, ενώ δε φαινόταν ν' ακούει ποτέ τις δικές μου. Σκόρπιες κουβέντες μού τα φανέρωσαν σιγά σιγά όλα. Όταν, για παράδειγμα, πρόσεξε για πρώτη φορά το αεροπλάνο μου (δε θα ζωγραφίσω το αεροπλάνο μου, παραείναι πολύπλοκο σχέδιο για μένα), με ρώτησε:

— Τι είναι αυτό το πράγμα;

— Δεν είναι πράγμα. Πετάει. Είναι ένα αεροπλάνο. Είναι το αεροπλάνο μου.

Και με καμάρι τού εξήγησα ότι πετάω. Τότε εκείνος φώναξε:

— Τι; Δηλαδή έπεσες απ' τον ουρανό;

— Ναι, απάντησα σεμνά.

— Αχ, άκου να δεις...

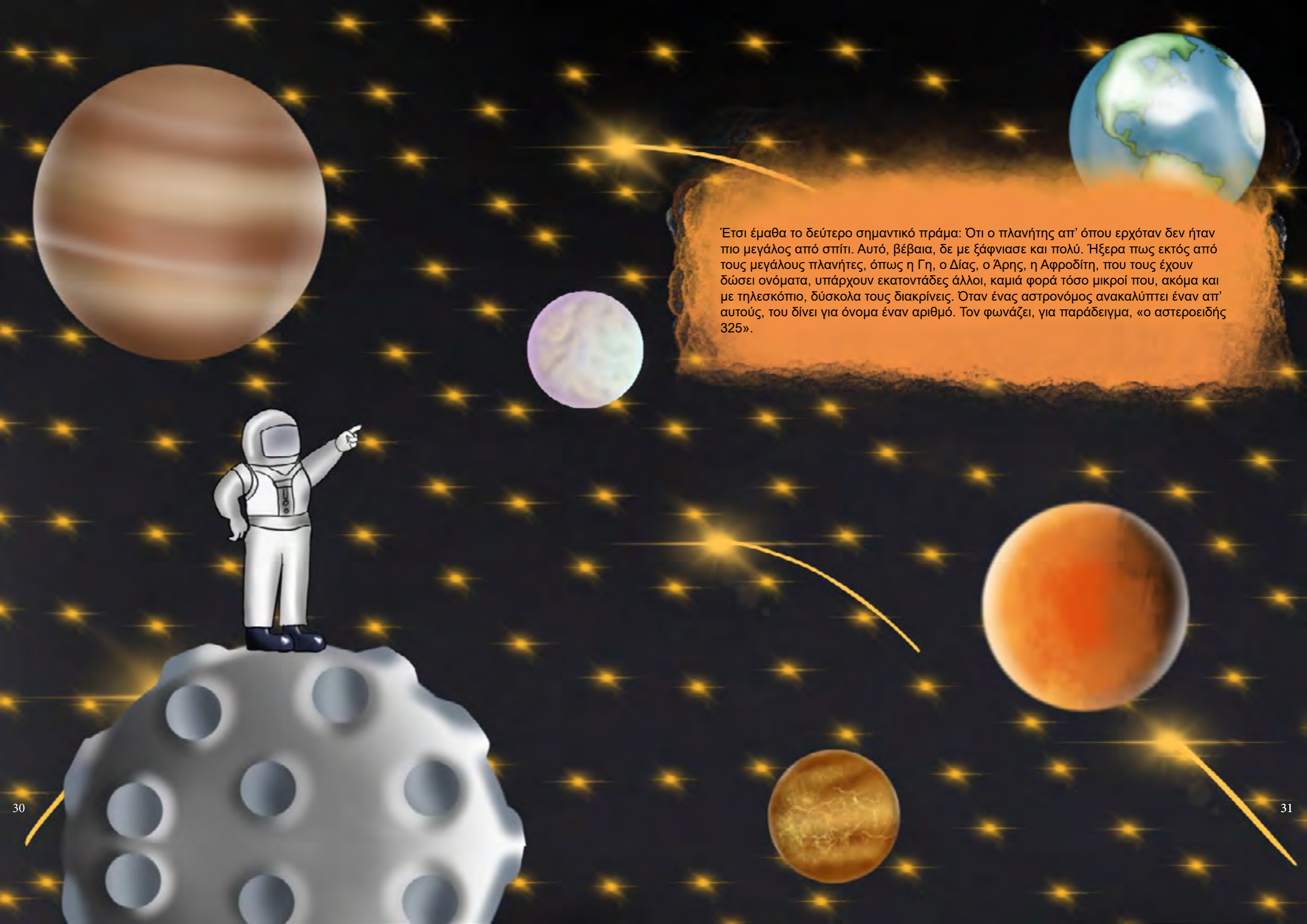
Κι ο μικρός πρίγκιπας ξέσπασε σ' ένα κελαρυστό γέλιο, που με νευρίασε πολύ.

Θέλω να παίρνουν τις κακοτυχίες μου στα σοβαρά. Ύστερα πρόσθεσε:

— Ωστε έρχεσαι λοιπόν κι εσύ απ' τον ουρανό! Από ποιον πλανήτη;

Μια μικρή λάμψη φώτισε άξαφνα το μυστήριο της παρουσίας του και τον ρώτησα κοφτά:
— Εσύ δηλαδή έρχεσαι από άλλον πλανήτη;
Όμως εκείνος δε μου απάντησε. Κοίταζε το αεροπλάνο μου κι αργοκουνούσε το κεφάλι:
— Είναι αλήθεια πως μ' αυτό το πράμα δεν μπορεί να έρχεσαι από μακριά...
Και βυθίστηκε για ώρα πολλή σε σκέψεις. Έπειτα, βγάζοντας το αρνί μου από την τσέπη του, απόμεινε να περιεργάζεται τον θησαυρό του. Φαντάζεστε, βέβαια, πόσο μου είχαν κεντρίσει την περιέργεια εκείνα τα μισόλογα για τους άλλους πλανήτες. Προσπάθησα λοιπόν να μάθω περισσότερα.
— Από πού έρχεσαι, μικρούλη μου; Πού είναι το σπίτι σου; Πού θα πας το αρνί μου;
Μου απάντησε μετά από σκέψη:
— Το καλό με το κασόνι που μου έδωσες είναι πως τη νύχτα θα του χρησιμεύει για σπίτι.
— Βέβαια. Κι αν είσαι καλό παιδί, θα σου δώσω κι ένα σκοινί για να το δένεις τη μέρα. Κι ένα πασσαλάκι. Η πρόταση σαν να κακοφάνηκε στον μικρό πρίγκιπα.
— Να το δέσω; Άλλο και τούτο.
— Όμως, αν δεν το δέσεις, θα πηγαίνει αποδώ κι αποκεί και θα χαθεί...
Ο φίλος μου ξεκαρδίστηκε πάλι:
— Μα πού θέλεις να πάει;
— Οπουδήποτε. Ίσα μπροστά του...
Τότε ο μικρός πρίγκιπας απάντησε σοβαρά:
— Δεν έχει σημασία. Είναι τόσο μικρός ο τόπος μου.
Κι ίσως κάπως μελαγχολικά πρόσθεσε:
— Ίσια μπροστά σου δεν μπορείς να πας και πολύ μακριά...

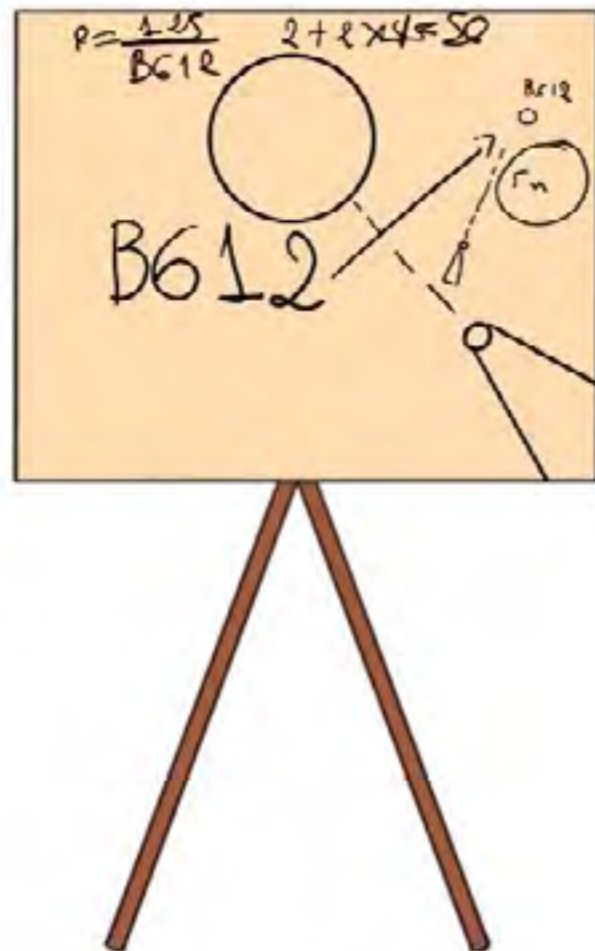
Έτσι έμαθα το δεύτερο σημαντικό πράμα: Ότι ο πλανήτης απ' όπου ερχόταν δεν ήταν πιο μεγάλος από σπίτι. Αυτό, βέβαια, δε με ξάφνιασε και πολύ. Ήξερα πως εκτός από τους μεγάλους πλανήτες, όπως η Γη, ο Δίας, ο Άρης, η Αφροδίτη, που τους έχουν δώσει ονόματα, υπάρχουν εκατοντάδες άλλοι, καμιά φορά τόσο μικροί που, ακόμα και με τηλεσκόπιο, δύσκολα τους διακρίνεις. Όταν ένας αστρονόμος ανακαλύπτει έναν απ' αυτούς, του δίνει για όνομα έναν αριθμό. Τον φωνάζει, για παράδειγμα, «ο αστεροειδής 325».

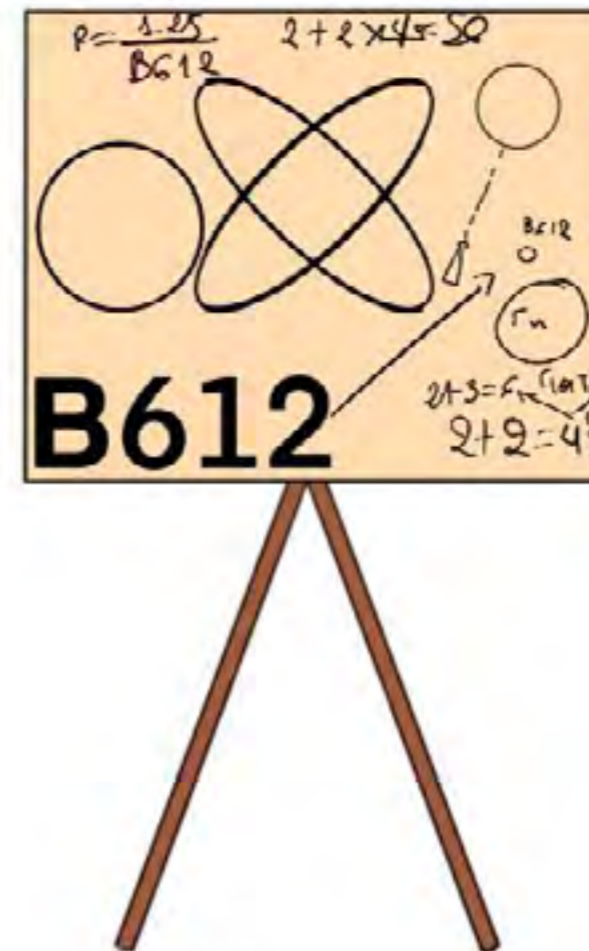
Έχω τους λόγους μου να πιστεύω πως ο πλανήτης απ' όπου ερχόταν ο μικρός πρίγκιπας ήταν ο αστεροειδής B612. Αυτόν τον αστεροειδή τον είχε δει μία και μοναδική φορά με το τηλεσκόπιο ένας Τούρκος αστρονόμος το 1909.

Είχε κάνει τότε μια σοβαρή παρουσίαση της ανακάλυψής του σ' ένα διεθνές συνέδριο Αστρονομίας. Όμως κανείς δεν τον είχε πιστέψει, εξαιτίας της φορεσιάς του. Έτσι είναι οι μεγάλοι. Ευτυχώς για τη φήμη του αστεροειδούς B612, ένας Τούρκος δικτάτορας επέβαλε στον λαό του, με την απειλή του θανάτου, να ντύνονται σαν Ευρωπαίοι. Ο αστρονόμος ξανάκανε την παρουσίασή του το 1920 ντυμένος μ' ένα πολύ κομψό ρούχο. Τούτη τη φορά όλοι συμφώνησαν μαζί του. Αν σας διηγήθηκα τόσες λεπτομέρειες για τον αστεροειδή B612 κι αν σας εμπιστεύτηκα τον αριθμό του, γι' αυτό φαίνε οι μεγάλοι. Στους μεγάλους αρέσουν τα νούμερα. Όταν τους μιλάτε για έναν καινούριο φίλο, δε ρωτάνε ποτέ τα ουσιώδη. Δε λένε ποτέ: «Πώς είναι η φωνή του; Ποια είναι τ' αγαπημένα του παιχνίδια; Κάνει συλλογή από πεταλούδες;».

Σε ρωτάνε: «Πόσων χρονών είναι; Πόσα αδέρφια έχει; Πόσα κιλά ζυγίζει; Πόσα κερδίζει ο πατέρας του;». Τότε μόνο νιώθουν πως τον γνωρίζουν. Αν πείτε στους μεγάλους: «Είδα ένα ωραίο σπίτι με κόκκινα τούβλα, με γεράνια στα παράθυρα και περιστέρια στη στέγη...», δεν μπορούν να το φανταστούν. Πρέπει να τους πεις: «Είδα ένα σπίτι αξίας εκατό χιλιάδων φράγκων». Τότε αναφωνούν: «Τι όμορφο!». Οπότε, αν τους πείτε: «Η απόδειξη πως ο μικρός πρίγκιπας υπήρξε είναι πως ήταν γοητευτικός, πως γελούσε και πως ήθελε ένα αρνί. Όταν θέλεις ένα αρνί, δεν μπορεί παρά να υπάρχεις», θ' ανασηκώσουν τους ώμους και θα σας πουν πως παιδιαρίζετε.

Αν όμως τους πείτε: «Ο πλανήτης απ' όπου ερχόταν είναι ο αστεροειδής Β612», τότε θα πειστούν και θα σας αφήσουν ήσυχο με τις ερωτήσεις τους. Έτσι είναι αυτοί. Μην τους κρατάτε κακία. Τα παιδιά πρέπει να 'ναι επιεική με τους μεγάλους. Εμείς, βέβαια, που καταλαβαίνουμε τη ζωή, αδιαφορούμε για τους αριθμούς. Θα προτιμούσα τούτη η ιστορία ν' άρχιζε σαν παραμύθι. Θα μ' άρεσε να έλεγα: «Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μικρός πρίγκιπας που κατοικούσε σ' έναν πλανήτη, ίσα που τον χωρούσε, και χρειαζόταν κάποιο φίλο...». Για όσους καταλαβαίνουν τη ζωή θα έμοιαζε πολύ πιο αληθινό. Δε θα μ' άρεσε το βιβλίο μου να διαβαστεί επιπόλαια. Με πονάει όταν διηγούμαι αυτές τις αναμνήσεις. Πάνε κιόλας έξι χρόνια που ο φίλος μου έφυγε με το αρνί του. Κι αν προσπαθώ τώρα να τον περιγράψω, είναι για να μην τον ξεχάσω. Είναι λυπηρό να ξεχνάς έναν φίλο. Δεν τυχαίνει σε όλους να έχουν έναν φίλο. Κι έπειτα μπορεί να καταντήσω σαν τους μεγάλους, που νοιάζονται μόνο για τους αριθμούς. Είναι κι αυτός ένας από τους λόγους που μ' έκαναν ν' αγοράσω μπογιές και μολύβια. Είναι δύσκολο στην ηλικία μου να ξαναρχίσεις να σχεδιάζεις, όταν η μοναδική σου απόπειρα ήταν εκείνη στα έξι σου χρόνια, μ' έναν βόα απέξω κι έναν βόα από μέσα. Θα προσπαθήσω, βέβαια, να φτιάξω πορτρέτα που να του μοιάζουν όσο γίνεται πιο πολύ. Όμως δεν είμαι σίγουρος πως θα τα καταφέρω. Το ένα σχέδιο μου βγαίνει καλό και το άλλο δεν του μοιάζει καθόλου. Πέφτω λίγο έξω και στο ύψος. Τη μια ο μικρός πρίγκιπας παραείναι ψηλός. Την άλλη πολύ κοντός. Διστάζω επίσης ως προς το χρώμα του ρούχου. Προχωρώ λοιπόν στα φαχτά, κουτσά στραβά. Είναι σίγουρο πως θα πέσω έξω και σε άλλες λεπτομέρειες, πιο σημαντικές. Όμως αυτό πρέπει να μου το συγχωρέσετε. Ο φίλος μου δεν έδινε ποτέ εξηγήσεις. Μπορεί να πίστευε πως ήμασταν ίδιοι κι όμοιοι. Όμως εγώ δυστυχώς δεν ξέρω να βλέπω αρνιά μέσα απ' τα κασόνια. Ίσως να 'μαι κι εγώ λίγο σαν τους μεγάλους. Πρέπει να γέρασα.

Antoine de Saint-Exupery

Αυτό είναι για μένα το πιο όμορφο και το πιο μελαγχολικό τοπίο του κόσμου. Είναι το ίδιο τοπίο μ' εκείνο της προηγούμενης σελίδας, μα το ζωγράφισα ακόμα μια φορά να το δείτε καλά. Εδώ είναι που ο μικρός πρίγκιπας φανερώθηκε στη Γη και ύστερα χάθηκε. Κοιτάξτε προσεκτικά αυτό το τοπίο, για να είστε σίγουροι πως θα το αναγνωρίσετε, αν καμιά μέρα ταξιδέψετε στην Αφρική, στην έρημο. Κι αν τύχει και περάσει από κει, μη βιαστείτε, σας ικετεύω, περιμένετε λιγάκι ακριβώς κάτω από το αστέρι! Κι αν πλησιάσει προς το μέρος σας ένα παιδί που γελάει, που έχει χρυσαφένια μαλλιά, που δεν απαντάει όταν το ρωτάτε, θα μαντέψετε βέβαια ποιος είναι. Κάντε μου μια χάρη, και μη μ' αφήσετε τόσο λυπημένο: γράψτε μου γρήγορα πως ξαναγύρισε...

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
info [at] saitapublications [.] gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ:
Δάκος Σοφοκλής

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ :
Ελευθερία Τρουλλινού

<< Ο Μικρός Πρίγκιπας >>, με στοιχεία παραμυθιού, μας ταξιδεύει σ' έναν φανταστικό κόσμο όπου συναντούμε διαφορετικούς τύπους ανθρώπων, σύμβολα και ιδιοφυείς αλληγορίες. Οι στόχοι, οι αξίες, τα συναισθήματα και ο ρόλος του κάθε ανθρώπου στη ζωή βρίσκονται στη σκέψη του συγγραφέα που οδηγεί τις λέξεις και τα σκίτσα του. Ένα αριστούργημα που γεννήθηκε τη δύσκολη εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, επιχειρώντας να δώσει ένα μάθημα ζωής και ανθρωπιάς.

